

[Ferdinand Nielsen.]

villigt til at gaa ind i et sagligt og loyalt Arbejde til videre Udvikling af Ædruelighedslovgivningen her i Landet.

Et Lovforslag af denne Karakter indbyder til et Samarbejde mellem Ædruelighedens Venner med det ene Formaal at fremme Folkeædrueligheden, og dette Lovforslag mødes med stor Interesse og Tilslutning ude blandt Vælgerne. De forstaar nemlig, at det er et Lovforslag, hvis Gennemførelse vil forøge Vælgerens Indflydelse og selvfølgelig derigennem ogsaa deres Ansvar. Man hører undertiden den Udtalelse ude blandt Vælgerne, at de har for ringe politisk Indflydelse mellem Valgdagene, de øver kun ringe Indflydelse paa, hvad der i Mellemtiden vedtages af Rigsdagen. Men her er et Lovforslag, som vil give dem Adgang til Afstemninger, hvorved de kan træffe Afgørelse indenfor deres Omraade.

Alkoholspørgsmaalet er jo et Spørgsmaal, som griber dybt ind i sociale Forhold ogsaa her i Landet, i Hjemmenes Liv, i Hustruernes og Børnenes Levevilkkaar og Lykke, og Vælgere i store Kredse af vort Folk ønsker Adgang til ved direkte Afstemning og uden at tage partipolitiske Hensyn at fremme og til sidst gennemføre en rationel Løsning af Alkoholspørgsmaalet. Jeg hørte derfor med Forundring paa den Tale, som Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, holdt her i Tirsdags. Hvis denne skal opfattes som et Udtryk for Partiets Interesse for den sociale Sag, vi her behandler, saa indtager det danske Socialdemokrati i det mindste en anden Stilling til Alkoholspørgsmaalet end fremragende Socialdemokrater i andre Lande. Men indtil videre vil jeg gaa ud fra, at Socialdemokratiet sammen med den højtærede Indenrigsminister og andre politiske Partier vil være med i en saglig og loyal Behandling af et Lovforslag som dette, der gaar ud paa at føre den bestaaende Ædruelighedslovgivning videre. Socialdemokratiet vil nemlig møde Krav i den Retning hos store Kredse af deres egne Vælgere, indenfor organiserede Afholdsfolk, som er Socialdemokrater, og ikke organiserede Ædruelighedsvenner og ogsaa indenfor deres Parti, og det kan jo være, at Vælgerens Røst og de Krav, de stiller, tilsidst vil komme til at lyde saa stærkt, at de gør stærkere Indtryk end det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Angreb paa Lovforslaget og de Argumenter, han benyttede.

Jeg kan i et og alt slutte mig til de Udtalelser, som Ordføreren for Forslagsstillerne, det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen, fremsatte om Lovforslaget, men jeg vil gerne

understrege, at det netop ikke er et Forbudsforslag. Man har fra andre Sider bebrejdet os, at vi indenfor Kommissionen ikke fremsatte et direkte Forbudsforslag, men det gjorde vi altsaa ikke. Det, der er Tale om her, er et Forslag til en Ædruelighedslov, som giver Vælgerne Adgang til Initiativ, til Afstemning og til Afgørelse indenfor mindre eller større Distrikter af Landet, og der skal jo vedtages en særlig Lov, for at der skal kunne indføres Forbud her i Landet, og Initiativet dertil skal altsaa komme ude fra som et Krav og Ønske fra Vælgerens Side.

Jeg vil gerne takke den højtærede Indenrigsminister for hans velvillige Udtalelser om Ædruelighedskommissionens Arbejde og dens Betænkning og om Afholdsorganisationens Betydning for Ædruelighedstilstanden i vort Land. En lignende Anerkendelse fik for Resten Afholdsfolkene af Flertallet i Kommissionen, det Flertal, som ikke er med til at støtte dette Lovforslag. Dette Flertal skriver Side 9 i Kommissionsbetænkningen om Ædruelighedens Fremgang her i Landet som Følge af den stigende Folkeoplysning, de sociale Fremskridt og Fremgangen i Folkekultur i det hele, og dernæst hedder det — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at citere nogle Linier —:

„I Forbindelse med det her anførte er der god Grund til at fremhæve den Værdi, det gennem Afholdsforeningerne, af deres ledende Mænd og Kvinder udførte Arbejde har haft baade til Udbredelse af større Oplysning om de forfærdelige Følger af Alkoholmisbruget og ved Eksemplets Magt. Uden dette Arbejde vilde Indskrænkningen i Alkoholforbruget og den Række af Foranstaltninger til Fremme af Ædrueligheden, der saavel administrativt som lovgivningsmæssigt er gennemført, ikke være naaet.“

Det skriver altsaa Flertallet i September 1927, og heri ligger efter min Mening dette, at Afholdsbevægelsen ikke har forsømt Oplysningsarbejdet, saaledes som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen beskyldte os for at have gjort.

Den højtærede Indenrigsminister tog velvilligt paa Lovforslaget som Forhandlingsgrundlag, selv om han tog Forbehold paa flere Punkter. Han mente, at Forslagsstillerne vilde gaa frem i for rask et Tempo. Det ligger nu ikke særlig for det danske Folk at føre Udviklingen frem i et alt for hurtigt Tempo, det har blandt andet Behandlingen af Beværterlovsforslagene her i Rigsdagen givet Udtryk for, baade det, der blev ved-